

Σούτσας καὶ λοιποί. Τοῖναντίον οἱ Κάφροι οἱ τῆς βορείου Ἀμερικῆς Ἰνδοὶ δύναντα νὰ μνημονευθῶσιν ὡς πρόχοντα παραδείγματα ἀδηφάγίας· ἀλλὰ καὶ τούτων ἔτι τὰ γαστρονομικὰ κατορθώματα ὑπερβαίνει ὁ ἀνδρωθεὶς Ἑσκιμῶς, ὅστις καθ' ἡμέραν τρώγει 20 λίτρας κρέατος καὶ ἐλαίου — ἐν περιπτώσει καθ' ἣν εὖρη ταῦτα ἐννοεῖται· ἐνῷ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν λεγόμενων τοῦ ναυάρχου Σαρίσερ εἰς Γιακούτ τῆς Σιδηρίας παρετηρήθη ὅτι ἔτρωγεν ἐντὸς 24 ὥρων τὸ ὅπιθεν μέρος μεγάλου βοδὸς καὶ 20 λίτρας λίπους, μεθ' ἱκανῆς ποσότητος ἀναλευμένου βουτύρου ἐν εἶδει ποτοῦ!

Εὐτράπελαί τινες ἀπαντήσεις εἰς ζητήματα ἐξετάσεων. — Ἡ ἀγγλικὴ «Ἐφημερίς τῆς Ἐκπαιδεύσεως» ἐδημοσίευσεν πρό τινας ἐκλογὴν ἐκ τῶν ἀπαντήσεων τὰς ὁποίας ἔγραψαν ἐν ἐξετάσειν ἐσχάτως μαθητήριαί τινες ἐν ζητήμασιν οἰκιακῆς οἰκονομίας. Ἰσως θὰ ἐσκέπτετό τις ὅτι ἀγγλὴ κόρη ἡλικίας 12—16 ἐτῶν θὰ ἤξευρεν ἐκ πείρας τί εἶναι τὸ βόειον (κρέας)· ἐν τούτοις ἰδοὺ τί περιελαμβάνετο ἐν μιᾷ τῶν ἀπαντήσεων:

«Τὸ βόειον εἶναι χρήσιμον εἶδος τροφῆς, ὅπερ προμηθευόμεθα ἐκ διαφόρων ζώων, ὡς τῆς ἀγελάδος, τοῦ προβάτου, τοῦ χοίρου κλπ. Τὸ ψαγνὸν αὐτοῦ μέρος ἀνήκει εἰς τὸ ζωϊκὸν βασιλεῖον, τὸ δὲ λιπῶδες (παχὺ) εἰς τὸ φυτικόν».

Ἐτέρᾳ κόρῃ ἔγραψεν ἐν τῇ ἀπαντήσῃ αὐτῆς ὅτι «ἂν μὴ ἐτρώγομεν γεώμηλα θὰ ἐγίνόμεθα λίαν λεπτομεεῖς, διότι τὰ γεώμηλα εἶναι ἀναγκασιότατα πρὸς διατήρησιν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς».

Μεταξὺ δύο ὑποψηφίων ὑπῆρχεν ἡ ἐξῆς διαφορά γνώμης ὡς πρὸς τὴν σημασίαν τῆς λέξεως lawn σημαίνουσας βελουδοειδὲς (pelouche): ἡ μία τούτων ὥριπεν αὐτὸ ὡς «ἀπαλὸν ὕφασμα, κατασκευαζόμενον ἐκ τοῦ ἐρίου τοῦ lawn, ζώου τῆς Ν. Ἀμερικῆς», ἡ δὲ ἄλλη ὡς: «μέρος τῆς σαρκοῦς τῆς βοδὸς ἢ τοῦ προβάτου — τὸ τῶν πλευρῶν μέρος».

Τὸ ὕφασμα, ὅπερ ἀγγλιστὶ καλοῦσι Calico, παρετάθη ὡς «καλὸς ἀγωγὸς τῆς θερμότητος, διότι ταχέως ἀναφλέγεται».

Αἱ εἰς τὰ ἄλλα ζητήματα ἀπαντήσεις δὲν ἦσαν ὀλιγώτερον πρωτότυποι, ἀλλ' ἴσως οὐδεμία θὰ ἦτο τόσον ἀξιοσημείωτος διὰ τὴν ἀκρίβειαν καὶ σαφήνειαν αὐτῆς ὅταν ἡ ἐξῆς: ὅτι «ἂν τις ζήσῃ ἐφ' ἱκανὸν ἄνευ τροφῆς, ἐπὶ 60 ἡμέρας π. γ. θὰ ἀπολάνῃ ἐντὸς μηνός, ἢ ἂν ἡ χρῆσις αὐτοῦ εἶναι ἀσθενὴς δυνάτὼν νὰ ζήσῃ μόνον ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα ἢ καὶ ὀλιγώτερον ἔτι.

Ἀδάμαντες ἐπὶ τῶν ὀδόντων. — Δὲν ἤρκεσεν ἡ ἐν' ἐνωτίῳ, δακτυλοῖς, ψαλμοῖς καὶ λοιποῖς χρήσις τῶν πολυτίμων λίθων· ἄρτι ἐν Ἀμερικῇ ἀνεπτύχθη μοναδικὸς συρμός, τὸ νὰ φέρωσι δηλ. ἀδάμαντας ἐπὶ τῶν ὀδόντων. Ἡ παράδοξος αὕτη ἰδιοτροπία ἔλαβε τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἐξ αἰδοῦ ἐν ὠδεῳ, ἣτις ἤθελε νὰ θαμβώσῃ τοὺς θαυμαστάς αὐτῆς, κατὰ πᾶσαν στιγμὴν, καθ' ἣν ἤνοιγε τὸ στόμα. Μικκύλος ἀδάμας ἐντίθεται ἐν τεμαχίῳ τεχνητοῦ ὀδόντος· τὸ ἀντίστοιχον μέρος τοῦ φυσικοῦ ὀδόντος ἀποτεμένεται τότε καὶ τὸ τεμαχίον, ὅπερ φέρει τὸν ἀδάμαντα, ἀντικαθίσταται τὸ ἀποτμηθὲν μέρος. Οὕτως ὁ ἀδάμας φαίνεται ὡς νὰ ἦτο συμφυὴς τῷ φυσικῷ ὀδόντι.

ΤΟ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ,

ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΣΙΑΝΟΛΟΓΩΝ.

Μετὰ τὴν ἐκτενῆ περίληψιν τοῦ ἐναρκτηρίου λόγου τοῦ προέδρου τοῦ περὶ ἀντος ἤδη τὰς ἐργασίας αὐτοῦ συνεδρίου τῶν Ἀσιανολόγων, παρατεθέντα ἤδη σύνολον τῶν σπουδαιότερων κατὰ τὰς διαφόρους συνεδρίας γενομένων, μετὰ περιλήψεως τῶν κυριωτέρων ἀναγνωσμάτων.

Ἐν τῇ πρώτῃ συνεδρίᾳ τοῦ Ἰνδικοῦ τμήματος ὁ σὺρ Ράϋμονδ Γουέστ ἐποίησατο τὴν προεδρικὴν αὐτοῦ προσφώνησιν. Θέμα ἔχουσιν τὴν «Ἀνωτέραν ἐκπαιδεύσιν διὰ τὴν Ἰνδικήν, τὴν θέσιν καὶ τὰς ἀξιώσεις αὐτῆς». Κατὰ δὲ τὴν συνεδρίαν τοῦ ἀριανικοῦ τμήματος τῇ 25/6 Ἰουλίου ὁ πρόεδρος αὐτοῦ καθηγητῆς Κόουελ ἀπήγγειλε τὸν ἐναρκτήριο αὐτοῦ λό-

γον περὶ τῶν ἐπιτυχιῶν, ὅσαι ἐγένοντο ἐν τῇ ἐρευνῇ· τῆς στανκριτικῆς φιλολογίας.

Ἐν τῷ σημαντικῷ τμήματι πολλὰ ἐγένοντο ἀναγνωσμάτων, ὧν κυριώτερα ἦσαν τὸ τοῦ ἐκ Μονάχου καθηγητοῦ Χόμμελ (ἐν μέρει ἀγγλιστὶ καὶ ἐν μέρει γερμανιστὶ) περὶ τῆς βαδουλονιακῆς καταγωγῆς τοῦ αἰγυπτιακοῦ πολιτισμοῦ, μετὰ συγκρίσεων τῆς αἰγυπτιακῆς πρὸς τὴν βαδουλονιακὴν κοσμολογίαν καὶ τῶν θεοτήτων τῶν δύο χωρῶν καὶ τὸ τοῦ καθηγητοῦ Λάνδ (ἀγγλιστὶ) περὶ τῆς ἀρχαιοτάτης ἀναπτύξεως τῆς ἀραβικῆς μουσικῆς, καταδεικνύοντες ὅτι ἡ ἐπιχώριος ἀραβικὴ μουσικὴ ἀνεπτύχθη, ἐν μεταγενεστέρῃ πως ἐποχῇ, ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς ἐλληνικῆς καὶ τῆς περσικῆς.

Ἐν τῷ τῆς Αἰγύπτου καὶ Ἀφρικῆς τμήματι σπουδαιότατον ἦτο τὸ τοῦ καθηγητοῦ Χέτσλερ ἀνάγνωσμα περὶ τοῦ ἀρχαίου χειρογράφου παπύρου τῶν Ο'. περὶ οὗ ἐν ἡγουμένοις φύλλοις δις ἐποίησάμεθα λόγον, καὶ ὅπερ ἀνάγουσιν εἰς τὸ 300 π. Χ. Ἐνταῦθα ὀφείλομεν νὰ παραθεσωμεν τὰ ἐξῆς ἐνδιαφερούσας σχετικὰς λεπτομερείας: Ἡ τῶν Ο' μετέφρασις τῆς Βίβλου ἤρξατο ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου περὶ τὸ 280 π. Χ. καὶ ἐπερατώθη περὶ τὸ 150 π. Χ. Ἡ μετάφρασις αὕτη ἦτο ἐκείνη ἐξ ἧς συνηθέστερον ἀνέφερε χωρία ὅ τε Κύριος ἡμῶν καὶ οἱ ἀπόστολοι, μολονότες οἱ τελευταῖοι ἐχρησιμοποιοῦν ἔστιν ὅτε καὶ τὸ ἐβραϊκὸν κείμενον, αὐτοὶ οἱ προφανῶς μεταφράζοντες τὸ πρωτότυπον. Κατὰ τὴν παράδοσιν ὁ Νόμος ἦτο ἡ Πεντάτευχος μετεφράσθη τὸ πρῶτον ἐν τῇ νήσῳ Φάρω παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐν Αἰγύπτῳ, ὑπὸ 70 ἢ μᾶλλον 72 Ἑβραίων, οἵτινες ἐκόμισαν τὸ ἀρχικὸν πρωτότυπον ἐκ Παλαιστίνης εἰς τὸν Πτολεμαῖον, καταρτίζοντα τότε τὴν βιβλιοθήκην αὐτοῦ. Τοῦ γεγονότος τούτου πλήρη ἀφήγησιν παρέχει ὁ Ἰώσηπος ἐν τῇ IB' κεφαλαίῳ τῶν Ἀρχαιοτήτων αὐτοῦ. Τὸ ἀληθὲς εἶναι πιθανὸς τὸ ἐξῆς ὅτι οἱ πολλοὶ καὶ εὐποροῦντες κάτοικοι τῆς Ἀλεξανδρείας, ζῶντες ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἐλληνικῆς ἐπιρροῆς, ἀπέβαλον σχεδὸν τὴν τῆς ἐβραϊκῆς γνώσιν μετὰ τὴν ἐκ Βαβυλῶνος ἐπιστροφὴν καὶ τὴν διασποράν. Οὕτω προὐκλήθη ἡ ἀνάγκη μεταφράσεως τῶν ἰδίων αὐτῶν ἱερῶν βιβλίων. Προσεκτικῇ ὁμως ἐξέτασι· ἀπεκάλυψεν ὅτι οἱ μεταφράσταί μεγάλως ἀπ' ἀληθῶν διέφερον τὰς τε γνώσεις καὶ τὴν δεξιότητα καὶ ἐπειδὴ ἀλεξανδρινὴν ἢ αἰγυπτιακὴν εἶχον τοῦλάχιστον καταγωγὴν ἢ γλῶσσα τῆς μεταφράσεως ἦτο ἀνατιρητήτως ἐλληνιστικὴ. Μολονότες δὲ ἡ τῶν Ο' ἦτο ἡ πρώτη πλήρης μετάφρασις τῆς Γραφῆς, ὑπῆρχον ὁμως πρότερον αἱ χαλδαϊκαὶ μεταφράσεις ἢ μᾶλλον παραφράσεις, αἱ καλούμεναι Targums (Ἑβραϊκὴ λέξις ἀπαντῶσα ἐν τῇ ἀραβ. τερτζουμὰν διερμηνεύς, ἐξ ἧς καὶ ἡ λέξις drogman). αἵτινες ὁμως ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἦσαν μόνον προσωρικαὶ παραφράσεις, ἐν αἷς ἐξετιμῶντο αἱ ἰδέαι τοῦ μεταφραστοῦ μᾶλλον ἢ οἱ ἀρχικῶς τὴν Γραφὴν συγγράψαντες. Αἱ δύο γνωστότεραι τοιαῦται παραφράσεις εἶναι ἡ τῆς Πεντατεύχου τοῦ Ὁγκέλου καὶ ἡ τῶν ἀρχαιοτέρων τε καὶ μεταγενεστέρων προφητῶν ὑπὸ Ἰωνάθαν μπέν Ούριελ. Ἡ χαρὰ τῶν ἐλληνοφώνων ἐν Αἰγύπτῳ Ἰουδαίων ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῆς τῶν Ο' μεταφράσεως τοσαύτη λέγεται ὅτι ἦτο ὥστε πολλοὶ εὐσεβεῖς Ἰουδαῖοι μετέβησαν εἰς ἐπίσκεψιν τῆς νήσου Φάρου, ὅπου ἡ μετάφρασις ἐγένετο. Οἱ τῆς Παλαιστίνης ὁμως ὀρθόδοξοι Ἰουδαῖοι πάντοτε θεώρουν τὴν τῆς ἐβραϊκῆς Βίβλου μετάφρασιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὡς μέγα σφάλμα. Τὸ Ταλμούθ ἀναφέρει ὅτι οἱ αὐστηροὶ Ἰουδαῖοι θεώρουν τὴν ἡμέραν τῆς μεταφράσεως τοσοῦτον ἀποφράδα, ὅσον καὶ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ Ἰσραὴλ ἔστησε τὸν εἰδωλολατρικὸν μόσχον ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ἐν ἐτέρῳ χωρίῳ λέγεται: — «Ἡ ἡμέρα αὕτη θεωρεῖτο ἡμέρα ἀτυχίας καὶ ἔνεκα τούτου ὠρίσθη νὰ ᾗται ἡμέρα νηστείας, ὡς ἡ 3η τοῦ Ταβέθ»· ἡ παράδοσις δ' ἀναφέρει ὅτι μετὰ τὴν μετάφρασιν σκότος ἐπὶ τρίτημερον ἐπεκράτησε. Τοιαύτη ἡ γλῶσσα τοῦ Ταλμούθ ἐν τῇ κατὰ τῆς μεταφράσεως τῶν Ο' διαμαρτυρίᾳ, ἔνεκα τῶν πολλῶν ἐκτροπῶν ἐκ τοῦ ἐβραϊκοῦ κειμένου καὶ παραλλαγῶν αὐτοῦ. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι πάραυτα ἀνεκαλύφθη ὅτι ἡ τῶν Ο' μετάφρασις πολὺ ἀπέχει τῆς ἀκριβείας· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐλληνικὴ ἦτο ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἢ γλῶσσα τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ἡ τῶν Ο' μετάφρασις ἐν γενικῇ ἐτέθει χρῆσι. Μόνον πρὸς ἐβδομάδων τινων εἶχε προσελκυθῇ ἐπὶ τοῦ ἀξιοθαυμάστου τούτου χειρογράφου ἡ προσοχὴ τοῦ καθηγητοῦ Χέτσλερ, ὅστις ἐκ συγκρίσεως παρετήρησεν ἱκανὰς διαφορὰς γραφῶν. Ἡ τῶν Ο' μετάφρασις δὲν ἐμελετήθη εἰσέτι ἐπαξίως αὐτῆς, μολονότες ὑπάρχει ἄφθονος ὕλη

πρὸς διασάφην αὐτῆς. Ἐλπίζεται δ' ὅτι ὁ ἀρχαιότατος οὗτος τῶν τῆς Γραφῆς παπύρων θὰ παρὰσχῃ ἱκανὴν ὥθησιν πρὸς διοργάνωσιν ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης πρὸς ἀνεύρεσιν παπύρων ἐν Αἰγύπτῳ, ἐξ ὧν ἀδύνατον νὰ ὑπολογισθῶσιν ἐκ τῶν προτέρων αἱ ἐπιγεννησόμεναι πιθανῶς ἐκπλήξεις.

Ἐν τῷ αὐτῷ τμήματι ἐγένετο λίαν ἐνδιαφέρον ἀνάγνωσμα «Περὶ τῶν νεωτέρων ἀνακαλύψεων ἐν Τέλ-ἐλ-Ἀχάρνα» ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ἀρχαιολόγου Γουλιέλμου Φλίνδαρς Πετρῆ.

Ἐν τῷ ἀνθρωπολογικῷ καὶ μυθολογικῷ τμήματι ἐνδιαφέρουσα ἦτο ἡ ἀγόρευσις τοῦ προέδρου αὐτοῦ, καθ' ἣν ἐξήτασε τὰ ἔγνη τῆς ἀρχαίας λιθίνης ἐποχῆς τοῦ ἀνατολικοῦ κόσμου ἐν σχέσει πρὸς τὰς βάσεις μεταγενεστέρου καὶ υπερτέρου πολιτισμοῦ, ἐν δὲ τῇ γεωγραφικῷ τμήματι ἡ ἀγόρευσις τοῦ σίρ Γκράντ Δάφ «Περὶ τῶν κυριωτέρων προσηκόντων εἰς τὴν τῆς Ἀσίας γεωγραφίαν ἀπὸ τοῦ 1869».

Κατὰ τὴν τῇ πρωτῇ τῆς 26]7 Ἰδρίου συνεδρίαν τοῦ συνεδρίου τὰ ἐν τοῖς διαφόροις τμήματι σοφὰ ἄλλως καὶ ἀπὸ βαθείας μελέτης καὶ ἐρευνῶν ἀπορρέοντα ἀναγνώσματα ἐπεσχίσθησαν πῶς ὑπὸ μακροτάτης μελέτης τοῦ κ. Γλάδστωνος, ἀναγνωσθείσης ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ συνεδρίου καθηγητοῦ Μάξ Μύλλερ «Περὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀνατολῆς». Τῆς μελέτης ταύτης διὰ βραχυτάτων μόνον ἐν τῇ «Νεολόγῳ» μνεῖαν ποιησάμενοι, παρατιθέμεθα ὥδε μακροτέρως περιλήψιν:

Ἐκ παντὸς ὅτι ἐλέγχῃ ἡ ἐψάλη — ἐξετίθει ὁ κ. Γλάδστωνος ἐν τῇ μελέτῃ αὐτοῦ — ἐν ταῖς ἀκταῖς τῆς μετογενέως κατὰ τὴν σκοτεινὴν ἐκείνην ἐποχὴν, οὐδὲν μέγα ἡ σοβαρὴν ἐπέζησε, εἰ μὴ ἡ μοναδικὴ ἡμᾶς καὶ ἀνεκτίμητος καὶ λαμπρὰ ἐξαιρέσις τῶν δύο ἔργων. ἅτινα εἶναι γνωστὰ ὑπὸ τῷ ὀνόματι Ποιήματα τοῦ Ὀμήρου. Ἐν αὐτοῖς καθορῶμεν τὸν πραγματικὸν βίον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἐν τοῖς ποιήμασι τοῦ Ὀμήρου κατέχουσι σπάνια καὶ ἀπαράμιλλα μέσα πρὸς ἐρμηνεῖαν τῶν ἀνῶντων θησαυρῶν, οὓς προμηθεύουσιν αἱ διάφοροι ἀδελφαὶ πηγαὶ καὶ πρὸς τελειοτέραν ἢ μέχρι τῆς ἐποχῆς αὐτῶν ἐκτίμησιν τῆς ὅλης ἀρικτῆς ὕφειλτος τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Δύσεως πρὸς τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἀνατολήν. Τοῦ ἀνέστου ἡδὴ θέματος μου ἐπιλαμβανόμενος, τὰ τοῦ Ὀμήρου ἔπη πραγματεύομαι ὡς ἀκέραιον ὄγκον συγχρόνου μαρτυρίας περὶ τοῦ βίου τῆς δράσεως καὶ τῶν θεσμῶν ἰδιαιτέρας ἐποχῆς καὶ λαοῦ, μεθ' ἑτέρων παραλλήλων διασαφίσεων. Ὅτι οὐδέποτε καὶ ἐφαντάσθησαν οἱ θεωρητικοὶ ὡς πρὸς τὴν ἀρχὴν καὶ τὸν συγγραφέα αὐτῶν, γενικῶς περὶ αὐτῶν κανὼν ὑπέθεσε νὰ πραγματευόμεθα τὸ περιεχόμενον αὐτῶν διὰ πρακτικὰ σκοποὺς ὡς ἐν ὅλῳ. Ἡ μόνη ἐξαιρέσις τοῦ κανόνος τούτου ἐγένετο ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἐν τῇ Ὀδυσσεΐ ὑπεμφαινόμενας ἄλλας θρησκευτικὰς, τοῦθ' ὅπερ δὲν παραβιάζει· ἀλλ' ἐρμηνεύει καὶ ἐπικυροῖ τὴν πεποίθησιν εἰς τὴν ἐνότητά ἐκείνην τοῦ πνεύματος, ἥτις ἐπρυτάνευεν ἐν τῇ τῶν ποιημάτων συνθέσει. Ἐρευνῶν τὴν συμβολὴν τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὸν βίον καὶ τὰ ἔγνη τῶν Ἀχαιῶν, τῶν ὁμηρικῶν προπατόρων τῶν Ἑλλήνων, δὲν θ' ἐρρίσω ἀπὸ τῆς θρησκευτικῆς, διότι δὲν ἀναζητοῦμεν ὅπου τὰ θρησκευτικὰ στοιχεῖα, ἅτινα μετέχθησαν πρὸς δυσμάς ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς ἐν τῇ κεντρικῇ Ἀσίᾳ ἑδρας αὐτῶν μετοικιστῶν, ἀλλ' ὅπου τὸν σύνολον τεχνῶν ἡμᾶς καὶ γνώσεων, μετὰ τὸν συνοικισμὸν τῆς ἐλληνικῆς χερσονήσου, μετεδόθη εἰς τοὺς κατοίκους αὐτῆς καὶ τοὺς γείτονάς αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἀποθηκῶν τῶν ἀνατολικῶν ἐκείνων πολιτισμῶν, οἵτινες ἀνεπτύχθησαν κατὰ τὰς μεταλαβητάς ἐποχὰς καὶ ἐν γένει διὰ μέσου τῶν Φοινίκων, οἵτινες ἀναγνωρίζονται ὡς ὁ θαλάσσιος βραχίον τοῦ μεγάλου αἰγυπτιακοῦ κράτους. Τὸ ἐμπόριον ὅμως διατίθηται τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐπωφελῶνται αὐτοῦ ὡς οὐδέτερον· μᾶλλον ἢ ὡς μέσοι καὶ τούτου ἕνεκεν οἱ Φοινῆες προὔτιμων νὰ διενεργῶσι τὴν διαμετακόμισιν ἐκ Βαβυλῶνος καὶ Ἀσσυρίας ἢ ἄλλης χώρας, μεθ' ἧς διεξίχον ἐμπόριον ὡς καὶ ἐξ Αἰγύπτου, μεθ' ἧς εἶχον διακεκριμένην πολιτικὴν σχέσιν. Ἐνταῦθα ὅμως εἶναι ἡ κατάλληλος στιγμή πρὸς παρατήρησιν ζωτικοῦ ἐνδιαφέροντος ἐν σχέσει πρὸς τὴν σημασίαν, ἥτις ἀποδίδεται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου εἰς τὸ φοινικικὸν ὄνομα. Ἀγνοοῦμεν ἂν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες αὐτοὶ ἐπεφρον, τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, πρὸς περιγραφὴν ἐμείων ξένων, συχναζόντων εἰς τὰς ἀκτὰς αὐτῶν ἐν τούτοις ὅτε ὑπὸ τῆς Πεντατεύχου, ὅτε ὑπὸ τῶν μνημείων ὑποστηρίζεται τοῦτο ἡ ἐρμηνεία. Διὰ τὸν Ὀμηρὸν ὅμως φαίνεται ἀντιπροσωπεῖν πᾶν ὅτι, ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐπισκοπῇ χερσονήσῳ ἦτο ξένης πριελεύσεως. Ὅν δὲ τρόπον

παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις Ὀθωμανοῖς συνέβαινε Φράγκον νὰ καλῶσιν ἀδιακρίτως πάντα Εὐρωπαῖον, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς τοῦ Ὀμήρου Ἀχαιοῖς πάντα τὰ διὰ θαλάσσης εἰς αὐτοὺς καταφθάνοντα πρόσωπα καὶ πᾶν ἔχοντα ἐξακριβήζοντο διὰ τοῦ φοινικικοῦ ὀνόματος. Τὸ ὄνομα λοιπὸν ἐκεῖνο περιλαμβάνει οὐ μόνον τοὺς τολημεροὺς ναυτίλους τῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ καὶ πᾶν ὅτι αὐτοὶ ἐπρομήθεον, ἢ παρεῖχον τὸ πρὸς μεταφορὰν αὐτοῦ μέσον· ἐν ἐνὶ λόγῳ περιελάμβανε καὶ τὰς σημασίας συριακῆς, ἀσσυριακῆς καὶ αἰγυπτιακῆς. Ἐκεῖνο τὸ ὄνομα ἢ λέξις δεικνύει, εἶναι πορθμός· πᾶν δὲ τὸ διὰ τοῦ πορθμοῦ τούτου διελθὼν περιλαμβάνεται ἐν αὐτῇ. Ἡ εὐρεῖα αὕτη χρήσις τοῦ ὄρου λοιπὸν φαίνεται ὡς ἔχουσα ἀρμοδιωτέραν βάσιν ἢ ἐκείνη, ἥς μνεῖαν ἐποίησάν τινες ὡς ἐν παραλλήλῳ ἐπισκοπῇ χρήσις. Ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι ἐκαλοῦντο Φράγκοι διὰ μετωνυμίας, ἥτις παρεῖχεν εἰς τὸ ὅλον τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς πλειονοψηφίας. Οἱ Αἰγύπτιοι ἢ αἰγύπτιοι ὑπήκουον ἰσχυροῦντο ὡς Φοῖνικες διότι, πάντων μεταδιδομένων εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς διὰ φοινικικῶν πλοίων καὶ φοινικικῆς συνοδείας, ἐπαρουσίαζον ὑπὸ τὴν ἑποψίαν ταύτην πραγματικὴν ἐνότητα μορφῶν. Τὸ πρῶτον λοιπὸν φοινικικὸν ὄνομα πρὸς τὴν ἐλληνικὴν χερσονήσον ὑπὸ τὴν γενικὴν ταύτην ἔννοιαν θὰ ἦτο κατὰ, συνδεόμενον μετὰ τῶν ἀστυκῶν θεσμῶν. Τοῦτο δὲ ἀνακαλύπτουσαν διὰ τῆς ἀξιοσημειώτου φράσεως ἂν αὖ ἀνδρῶν. Οὐδὲν ἀπλούστερον τῆς σημασίας τῶν δύο τούτων λέξεων. Δὲν σημαίνουσι βασιλεῖς ἀνδρῶν, ἀλλὰ κύριον (lord) ἀνδρῶν, τῆς λέξεως ἂν αὖ κτὸς ἐμφανιστοῦς τάξιν καὶ οὐχὶ ἀξίωμα. Τὴν φράσιν χρησιμοποιοῖ κοινότητα ὁ Ὀμηρὸς διὰ τὸν Ἀγαμέμνονα· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πάντεσσι ἄλλων προσώπων ἐφαρμόζει αὐτὴν μετ' ἐνδείξεων, αἵτινες, καίπερ πολλὴ ἀπέχουσαι τοῦ ἐντελοῦς, εἶναι ὅμως ἀφθόνως ἐπαρκεῖς ὥστε νὰ καταδείξωσιν ὅτι δὲν ἀποτελοῦσιν ἀπλῶς κοσμητικὴν ἐφεύρεσιν τοῦ ποιητοῦ, ἀλλὰ γνώρισμα (note) ἐφαρμοζόμενον αὐστηρῶς ἐπὶ ἰδιαίτερον προαίτιον συνεπείᾳ κοινῶς πλεονεκτικῆς ἢ ἰδιότητος. Δὲν εἶναι βασιλικὴ ἢ φράσις οὐδὲ σημαίνει ὑπεροχὴν, διότι ἡ λέξις ἂν αὖ εἶναι ὅλως διακεκριμένη τοῦ βασιλεῖος καὶ καταδείκνυσι μόνον ἐν τῷ Ὀμήρῳ, ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν ἐφαρμοζομένη, τὴν ἀνωτέραν τάξιν τῶν ἀνδρῶν ἢ διακεκριμένον τι μέρος τῆς τάξεως ἐκείνης. Εἶναι δὲ κληρονομικὴ, διότι δίδεται εἰς τὸν Αἰεΐαν καὶ εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀγχισην. Δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ ἰσχυρῶν καὶ διακρινόμενων ἀτομικότητων. Ὁ Ἀγαμέμνων ὡς χαρακτήρ εἶναι μόνον δευτεροβάθμιος μετὰ τῶν μεγάλων ἀρχηγῶν, πάντες δ' οἱ λοιποὶ εἶναι κατώτεροι ἐν τῇ ὁμηρικῇ τάξει. Δὲν εἶναι ἐθνικὴ, διότι καὶ τῶς ἡγεμονίδαι ἐμμοιροῦνται τούτου. Εἶναι ἀρχαία· ὁ Αὐγείας ἔφεραν αὐτὴν δύο τοῦλάχιστον ὀλοκλήρους γενεὰς πρὸ τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου. Ἄν ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ ἂν αὖ ἀνδρῶν ἦτο ὁ διοικητὴς ἢ σατράπης, ὅστις ἀπεστᾶλη διὰ θαλάσσης ἐξ Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς δυνάμεως αὐτῆς, ὅτε ἐκυβέρνησε τὴν ἐλληνικὴν χερσονήσον καὶ τὰς γειτνιαζούσας χώρας ἐν περιόδῳ, προηγουμένη τῆς ἐποχῆς τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου κατὰ χρονικὸν διάστημα, ὅπερ ἀδυνατοῦμεν εἰσεῖν νὰ καθορίσωμεν, εὐρίσκειν ἐρμηνεῖαν, συμβιβαστέμενην πρὸς τὰ πράγματα, φράσεως ἀναμφιβόλως δευτέρας ἐρμηνείας, καὶ μὴ δυνάμενης ἄλλως νὰ ἐρμηνευθῇ. Ἡ φράσις αὕτη παρέχει ἡμῖν τὸ ἀρχαιότερον ἱστορικὸν σημεῖωμα περὶ σταθερᾶς καὶ κανονικῆς κυβερνήσεως ἐν Ἑλλάδι. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἀπαντῶσιν ἔγνη ἀγῶνος, συνδεομένου μετὰ τῆς αἰγυπτιακῆς ἐπιδρομῆς, πιθανόν φαίνεται ὅτι ἡ ξενικὴ κυριαρχία, χαλαρὰ ἐν τῷ χαρακτήρῳ αὐτῆς ὡς ἀσιατικῇ, εὐχερῶς ἐπεκράτησεν ἐπὶ λαοῦ, ζῶντος διὰ τῆς γεωργίας καὶ κατοικοῦντος καὶ μηδὲν καὶ ὅτι ὑπὸ τὸ κράτος τῶν οὕτω δημιουργηθέντων εὐρυτέρων ὁργανισμῶν δυνατόν νὰ ἀνεπτύχθῃ βαθμηδὸν ἡ συναίσθησις ἐκείνη τῆς δυνάμεως καὶ ἡ περὶ τὴν πρόδον δυνάμεις ἐκείνη, ἥτις προὔκλινε μετὰ τινὰ χρόνον καὶ τὴν ἐθνικὴν ἀντίδρασιν ἐναντίον τῶν ξένων. Ἡ ἀντίδρασις αὕτη ἔλαβε τὰς ποικίλας μορφὰς θηβαϊκοῦ καὶ τρωϊκοῦ πολέμου, κολχικῆς ἐκστρατείας πιθανῶς δὲ καὶ συμμετοχῆς τῶν Ἀχαιῶν ἐν τῷ ἱστορικῷ ἡδὴ γνωστῷ συνδυασμῷ τῶν χειραφετηθεισῶν ἢ ἀγωνιζομένων γειτονικῶν Πολιτειῶν ἐναντίον τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μερεπθᾶ. Ἀλλὰ καὶ ἐξωτερικαὶ ὑπάρχουσι πηγαὶ σχέσεως τοῦ τίτλου ἂν αὖ ἀνδρῶν πρὸς τὸ μέγα αἰγυπτιακὸν κράτος. Ἐκ τῶν αἰγυπτιακῶν μνημείων πληροφοροῦμεθα ὅτι κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος Ραμσῆ τοῦ Β', κατὰ τὸ τέλος τοῦ ΙΕ' αἰῶ-

ος π. Χ. οἱ Δαρδανίδαι τῆς Τροίας ἐπολέμησαν ὡς σύμμαχοι ἐν τοῖς στρατοῖς τῆς Αἰγύπτου ὑπὲρ τὸν Μικρονοῦτι βασιλέα τῶν Ἰταϊτῶν καὶ ὅτι μετὰ σειρὰν ἐτῶν ὑπέστρεψεν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν χώραν. Οὐδὲν ἰδύναται νὰ ᾖ ναὶ φυσικώτερον τῆς ἀπονομῆς αἰγυπτιακοῦ τίτλου εἰς τὴν ἄρχουσαν σειρὰν τῶν Δαρδανίων, ἥτις διετήρησε τὴν κατ' ἰδίαν ὑπαρξίν αὐτῆς μέρει τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου καὶ τοῦτο συνεπεῖχε τῆς ὑφισταμένης πολιτικῆς σχέσεως. Ἀρκεῖ εἰς τὴν ὕψιν σκοπὸν μου νὰ παρατηρήσω ὅτι ὁ τίτλος ἄναξ ἀνδρῶν μετεδίδετο ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν. ἐν δὲ τοῖς ποιήματι δίδονται εἰς δευτερεύοντα ὅλως πρόσωπα, ὡς εἰς τὸν Εὐμέλῳ καὶ τὸν Εὐφύτῳ, ὅστις καὶ ἔνεκα τοῦ ἰδιόζοντος τούτου λόγου οὐδαμοῦ ἀλλαγῇ τῶν ποιημάτων ἀναφέρεται. Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων ἐκληρονόμησεν αὐτόν· οὐδεμία δ' ὑπάρχει περὶ τοῦ ἐναντίου μαρτυρία πρὸς διακύθευσιν τοῦ πιθανοῦ συμπεράσματος ὅτι οἱ ἐν τοῖς Μυκηναίοις τάφοις τεθαμμένοι ἡγεμονίδαι ἀνῆκόν εἰς σειρὰν ἡγεμόνων, φερόντων τὸν τίτλον ἄναξ ἀνδρῶν. Ἀλλ' ἂν ἑτέρου οἱ μυκηναῖοι τάφοι παρέχουσιν ἡμῖν πολλὰ καὶ σαφῆ δείγματα σχέσεως πρὸς τὰ ἔθνη τοῦ αἰγυπτιακοῦ κράτους. Ἐν αὐτοῖς συγκαταλέγονται ἡ ἐν ἐνὶ τῶν τάφων ὑπαρξίς πλάστιγγος πρὸς στάθμισιν τῶν πράξεων τῶν ἀποθανόντων, τοῦθ' ὅπερ ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην τὴν Βίβλον τῶν Νεκρῶν, ἡ χρῆσις χρυσοῦ φύλλου, ὅπερ εὐρέθη καλλύπτον τὰς ἀπὸ πολλοῦ ἐξαφανισθείσας μορφὰς καὶ ἡ θέσις πέντε σωματίων, ἐκτεταμένων ἐν μακρῷ ἀλλὰ στενῷ τάφῳ οὐχὶ κατὰ μήκος, ἀλλ' ἐγκαρσίως, μετ' ἀναρροδίου συμπίσεως, ἔνεκεν ἐλλείψεως χώρου, κατὰ διεύθυνσιν δὲ ἐξ ἀκροῦ πρὸς δυσμὰς καὶ ἐχόντων πρὸς δυσμὰς ἐστραμμένον τὸ πρόσωπον, συμφῶνως πρὸς τὸ ἔθιμον τῆς παρ' Αἰγυπτίους ταφῆς. Τοσαύτη ὑπάρχει ἡ πρὸς τὰ Αἰγυπτιακὰ ἔθιμα σχέσις τῶν τάφων τούτων καὶ τῶν ἐν Μυκῇναις λειψάνων ἐν γένει, ὥστε οὐ μόνον αἴρεται πᾶσα περὶ ταύτης ἀμφιβολία, ἀλλὰ καὶ ἔτι ἀπαξ συσχετίζεται ὁ τίτλος ἄναξ ἀνδρῶν μετὰ τῆς Αἰγύπτου, καθόσον φανερώς ἐπεκράτει ἐν τῇ τῶν Πελοπιδῶν σειρᾷ καὶ καθόσον ἄτομα τῆς σειρᾶς ἐκείνης ἦσαν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὰ κατέχοντα τοὺς μυκηναίους τάφους. Ὁ τίτλος αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν εἶναι τοσοῦτον διακεκριμένος τὸν χαρακτῆρα ὥστε προαγομεῖσθαι νὰ συσχετίσωμεν τὴν ἀποδοχὴν αὐτοῦ μετὰ τινος μεγάλου γεγονότος καὶ τοιοῦτο γεγονός θὰ ἦτο ἀναμφιβόλως ἡ πρώτη ἀποστολὴ τοῦ Πέλοπος ἢ τοῦ πρώτου ἀρχηγοῦ τοῦ τῶν Πελοπιδῶν οἴκου πρὸς κυριαρχίαν ἐν τῇ ἐλληνικῇ χερσονήσῳ ἐν ὀνόματι τῆς Αἰγύπτου. Ἄν ὁρθαί ᾖναι αἱ εἰκασίαι αὗται καὶ ἂν ἀνατολικὸν κράτος μετέδωκεν εἰς διάφορα τμήματα τοῦ βορρᾶ καὶ τῆς δύσεως τὸν πρῶτον πυρῆνα ἀστυκῆς κοινωνίας, ἐπεκτεινομένης πέραν τῶν ὁρίων τῆς τοῦ χωρίου κοινότητος, ἐνδιαφέρει μεγάλως νὰ σημειώσωμεν τὰς διαφορὰς τοῦ τρόπου καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀποδοχῆς τοῦ δώρου ὑπὸ διαφόρων φυλῶν καὶ χωρῶν. Ἄν κρίνωμεν ἐκ τοῦ μήκους τῶν παρ' Ὀμήρῳ γενεαλογιῶν ἢ Τρωᾶς ἢ τοῦ ἔδρα Πολιτειῶν, ἀρχαιοτέρων τῶν τῆς ἀρχαϊκῆς χερσονήσου, ἢ τοῖς τῆς τοῦ Ἰλίου καὶ Δαρδανίας. Ἐν Δαρδανίᾳ μόνῃ, τῇ ἀρχαιοτέρᾳ τῶν δύο, ἀπαντᾷ τὸ ἄναξ ἀνδρῶν. Ἀγνοοῦμεν πράγματι τὰ δαρδανικὰ ἔθιμα καὶ τοὺς θεσμούς, γινώσκουμεν ὅμως τὰ ἐν Τροίᾳ καὶ δὲν φρονούμεν ὅτι τὰ παρὰ ταῖς δυσὶ ταύταις ἔθιμα καὶ οἱ θεσμοὶ διέφερον οὐσιωδῶς ἀπ' ἀλλήλων. Τὰ τρωϊκὰ ὅμως ἔθνη καὶ οἱ θεσμοὶ μεγάλως διαφέρουσι τῶν ἀρχαϊκῶν. Ἡ τρωϊκὴ πολιτεία εἶχε πράγματι βασιλείαν καὶ Βουλὴν, καίπερ μὴ ἐπιδεικνυμένης ἐν αὐτῇ τῆς ἀρχῆς ἐλευθέρου λόγου, πραγματικῆς συζητήσεως ἢ ἐθνικοῦ βίου. Τὰ ὑπὸ τὸν Πάριν φύλα φαίνονται παρέχοντα τὸ κύριον ἐλατήριον τῆς ἐξουσίας. Τὰ πάντα φέρουσι χροιάν ἀσιατικὴν· ταῦτον συμβαίνει καὶ παρὰ τοῖς Φαίαισιν, ὅπου ἡ χροιά τῆς περιγραφῆς δὲν εἶναι ἐλληνικὴ, ἀλλὰ φοινικικὴ. Νεώτερος ἀμερικανὸς σχολιαστὴς παρατηρεῖ τὸ ἀπολυταρχικὸν τοῦ Ἀλκινόου ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ, ὅτε ὑπαρχουσὶν συνελεύσεων ἀνευ ὅμως συζητήσεων, ἀμέσου δὲ μόνον ἀποδοχῆς τῶν τοῦ βασιλέως βλέψεων. Ἐν ταῖς ἀρχαϊκαῖς ὅμως κοινότησιν, εἴτε ἐν εἰρήνῃ διατελούσαις, ὡς ἐν Ἰθάκῃ, εἴτε ἐν στρατοπέδῳ πρὸς τῆς Τροίας, ἀναγνωρίζομεν τὰ στοιχεῖα πάντων τούτων τῶν μεγάλων ἰδεῶν, ὁρατῶν τοῦλάχιστον πανταχοῦ ἐν ταῖς ἐξωτερικαῖς αὐτῶν γραμματαῖς καὶ μέχρι σημείου, ἐν ᾧ καθορώμεν ὅτι ἡ θελήσις τοῦ ἀνωτάτου ἀρχηγοῦ ὑπόκειται εἰς περιορισμὸν ἐκ μέρους ἄλλων κρίσεων, ὑπόκειται, δυνάμεθα εἰπεῖν, καὶ εἰς αὐτὴν

ἔτι τὴν ἀπόρριψιν αὐτῆς. Οὕτως ὅταν ὁ Ἀγαμέμνων προέτεινε τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς ἐκστρατείας, ὁ Διομήδης ἀποφασιστικῶς ἀνθίσταται ἐν συζητήσῃ κατ' αὐτοῦ καὶ τὸ γενικὸν αἶσθημα τοῦ στρατοῦ ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἡ Ἀνατολὴ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ συλλάβῃ ἐν τῷ νῶ οὐχὶ ὅμως καὶ ν' ἀναπτύξῃ, ἡ ἐλαστικώτερα καὶ σθεναρώτερα φύσις τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνος ἐδέξατο ὡς δῶρον καὶ διὰ τῆς δημιουργικῆς αὐτῆς μεγαλοφυΐας ἀνέπτυξεν, ἠύρυνεν καὶ ἐπαγίωσε ὑπὸ τύπον καὶ μετ' ἀποτελέσματος ἀρχικοῦ διορήματος.

Ἀλλὰ θὰ ἐρωτήσῃ τις ἴσως ἀπὸ τοῦ αἰγυπτιακοῦ κράτος ἀφῆκεν ἐπὶ χωρῶν, ὑποτελῶν ἄλλοτε, ἔχνος κυριαρχικῆς ἐξουσίας ἐν τῷ τίτλῳ ἄναξ ἀνδρῶν, δὲν ἐνετύπωσεν ἄρα γε ἐπὶ τῶν παραδόσεων τῆς ἀρχαϊκῆς φυλῆς οἰονδήποτε ἔχνος τῆς ἰδίας αὐτοῦ περὶ βασιλείας ἰδέας καὶ τῆς ἣν ἔταξεν ἀξιοσημειώτου σχέσεως τῆς βασιλείας μετὰ τῆς θεότητος; Ἡ ἀρχαιοτάτη δυναστεία, ἣν παρέχει ὁ Μανέθων, λέγεται ὅτι ἦτο «θεῶν καὶ ἡμιθεῶν». Ὁ κατάλογος αἰγυπτίων βασιλέων ἐπὶ τοῦ παπύρου τοῦ Τουρίνου ἀρχεῖται διὰ σειρᾶς θεοτήτων, ὧν τελευταία εἶναι ὁ Ὡρος. Οὐδὲν λοιπὸν τὸ ἐκπλήσσον ἂν ἀνευρίσκωμεν τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τοῖς ὁμηρικῶς ποιήμασιν. Ἐννοῦ τὴν ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου χρῆσιν δύο λέξεων δι' ὁμοειδέος καὶ δι' ὁμογενῆς. Τὸ πρῶτον τούτων τῶν ἐπιθέτων ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῆς φυλῆς τῶν Φαίαικων, μετὰ τῆς σαφοῦς προθέσεως τοῦ παραστήσαι αὐτοὺς ὡς ἐκ τῶν συγγενῶν τοῖς θεοῖς· ἐν δὲ τῇ Ἰλιάδι χρησιμοποιοῦται εἰς δῆλωσιν τῶν βασιλέων τῶν πόλεων ὡς τάξεως. Οὐδαμοῦ ἀλλαγῇ χρησιμοποιοῦται ἡ λέξις αὕτη εἰμὴ ἐν στίχῳ (Ἰλ. Δ 480) ὅπου ἀντικαθίστησι ἀρχαῖαν καὶ γνησίαν κατ' ἐμὲ γραφὴν καὶ ὅπου σχεδὸν στερεῖται ἐννοίας. Ἀπαξ ἐν τῷ ἐνικῷ ἐφαρμόζεται ὁμοειδικῶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἐπὶ τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Φοῖνικος. Γενικῶς ὅμως δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἀμφότερα· αἱ λέξεις περιορίζονται ἐν τῷ Ὀμήρῳ εἰς βασιλικὰ πρόσωπα μετ' ἀξιοσημειώτου αὐστηρότητος· ὥστε δὲ προτιθέτο ὁ ποιητὴς ἐκφρατικώτερον νὰ ἐντυπώσῃ ἐπ' αὐτῶν τὸν χαρακτῆρα τίτλων, ἢ ἐκ προτιμήσεως χρῆσις αὐτῶν γίνεται ἐν τῇ κλητικῇ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΔΙΚΑΙΟΥ.

ΣΥΝΟΔΟΣ ΓΕΝΕΥΗΣ (1892)

Ἐνῶς τὰ ἐπιστημονικὰ συνέδρια διαδέχονται ἄλληλα, τὸ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τῶν Τσάρων πρωτεύουσῃ ἀνθρωπολογικὸν διαδέχεται τὸ ἐν τῇ κατ' ἐξοχὴν Ἀστίᾳ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἐπιφανοῦς ἰνδολόγου καὶ τῆς συγκριτικῆς μυθολογίας πατρὸς Max Muller, καὶ αἱ ἐπιστημονικαὶ ἀνὰ τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικὴν ἐταιρεῖται, ἀκαδημαῖαι, σύλλογοι κτλ. οὐ παύονται συνερχόμεναι. Κατὰ τὰς συνεδρίας δ' αὐτῶν σπουδαιόταται γίνονται ἀνακοινώσεις τε καὶ ζητήσεις, σκοπὸν ἔχουσαι τὴν προαγωγὴν τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων καὶ τὴν πρόοδον τῆς ἐπιστήμης. Τοιοῦτος δὲ σύλλογός ἐστιν καὶ ὁ ἀπὸ τῆς 24—27 αὐγ. συνελθὼν τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου, ὃς πατέρα ἔσχε, δύναται τις εἰπεῖν, τὸν Rolin-Jaequemyns, διδάκτορα τὰ νομικὰ καὶ τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν, μέλος πολλῶν σοφῶν ἐταιρειῶν, ἐκ τῶν ἰδρυτῶν καὶ ἀρχισυντακτῶν τῆς «Ἐπιθεωρήσεως τοῦ διεθνoῦς δικαίου καὶ τῆς συγκριτικῆς νομοθεσίας», συγγραφεὰ πολλῶν ἐμβριθῶν πραγματειῶν, ἄλλοτε ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν τοῦ Βελγίου καὶ νῦν γενικὸν σύμβουλον τοῦ βασιλέως τοῦ Σιάμ. Οὗτος δι' ἐμπιστευτικῆς ἀνακοινώσεως κατὰ μάρτυρον τοῦ 1873 πρὸς σοφοὺς ἄνδρας ὑπέβαλε τὸ σχέδιον τῆς ἰδρύσεως τοῦ Συλλόγου τοῦ Διεθνoῦς δικαίου, ὅπερ μάλιστα ἐνεστερνίσατο ὁ συγχρόνως τὴν ἰδέαν συλλαβὼν Moynier, πολίτης τῆς Γενεύης, δικηγόρος, γένεοντος πρόεδρος τῆς ἐταιρείας τῆς δημοσίας ὠφελείας, πρόεδρος τῆς διεθνoῦς ἐπιτροπῆς τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, τὰ μέγιστα μογήσας ὑπὲρ τῆς φιλανθρωπικῆς ταύτης ἐταιρείας καὶ τοῦ φιλανθρωπικοῦ αὐτῆς σκοποῦ. Ἐκ δὲ τῶν ἄλλων τῶν ἐνστερνισαμένων τὴν ἰδέαν τῆς ἰδρύσεως τοῦ Συλλόγου τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου σημειούμεθα ἐν τοῖς κυριωτάτοις τοῦ ἐπιφανῆ καθηγητῆ τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ ποινικοῦ δι-